

penge med egne midler selv for en kortere periode. 1967-ordningen synes således i nogen grad under stærkt stigende arbejdsløshed at måtte føre til, at kasserne skulle have tilført midler udefra, inden man afholdt udgifterne. Dette førte til henvendelserne fra nogle a-kasser til direktoratet om udbetaling af egentlige forskud og ikke blot a conto-refusion.

Uanset dette forhold burde arbejdsdirektoratet efter justitsministeriets opfattelse have søgt det juridiske spørgsmål om hjemmel til forskudsudbetalinger afklaret og under alle omstændigheder havde forelagt spørgsmålet om en så vigtig praksisændring for arbejdsministeriet til afgørelse. At dette ikke skete, må efter justitsministeriets opfattelse karakteriseres som en væsentlig fejl. Et eventuelt ansvar kan dog næppe nu gøres gældende over for de dengang ansvarlige personer.

3. Som nævnt under afsnit I udviklede forskudsbetalingen sig fra 1970 frem til 1975 til en fast praksis.

Efter justitsministeriets opfattelse burde spørgsmålet om forskudsbetalinger – som nævnt ovenfor – have været forelagt for arbejdsministeriet til afgørelse, inden man påbegyndte sådanne udbetalinger. På det tidspunkt, hvor det måtte stå arbejdsdirektoratet klart, at denne fremgangsmåde ville blive den almindeligt anvendte, burde spørgsmålet om hjemmelen hertil under alle omstændigheder have været forelagt arbejdsministeriet. Det synes ifølge redegørelsen uklart, i hvilket omfang arbejdsministeriet ad anden vej var bekendt med den ændrede praksis.

Udviklingen førte – som nævnt i afsnit I – til, at arbejdsdirektoratet i 1975 nedsatte en arbejdsgruppe, der afgav sin rapport i 1976 med forslag til den nye ordning, som fortsat hvilede på forskudsbetalinger, og som rigsrevisionens repræsentanter i arbejdsgruppen i det hele tog afstand fra.

At arbejdsministeriet – efter at have fået forelagt rapporten og den foreslåede nyordning med anmodning om at godkende denne samtidig med, at arbejdsdirektoratet gav udtryk for enighed med rigsrevisionen om manglende lovhjemmel – godkendte ordningen uden videre og uden i denne forbindelse at tage spørgsmålet om lovgrundlaget for den foreslåede ordning op til overvejelse, betegnes i redegørelsen som en fejl.

Undersøgelsesdommeren udtaler i redegørelsen, at arbejdsdirektoratet efter godkendelsen fra arbejdsministeriet var berettiget til at administrere den nye ordning efter de retningslinjer, der var fastlagt i grupperapporten. Justitsministeriet er enig i, at det ikke kan bebrejdes direktoratet, at man herefter fulgte disse retningslinjer.

Ved vurderingen af arbejdsministeriets behandling af sagen på dette stadium, må det tages i betragtning, at det næppe i lyset af arbejdsløshedens omfang var muligt i 1976 umiddelbart at ophæve forskudsordningen og gå tilbage til årlig refusion eller til en a conto-refusion, der kunne administreres i praksis. Der kan i den forbindelse peges på, at arbejdsministeriet udbad sig en motiveret indstilling fra arbejdsdirektoratet snarest muligt om lovspørgsmålet.

Undersøgelsesdommeren har givet udtryk for, at arbejdsministeriet i en situation som den foreliggende selv burde have behandlet lovspørgsmålet og ikke have sendt sagen tilbage til direktoratet.

På baggrund af den forskellige praksis, der følges i centraladministrationen med hensyn til lovforberedelse kan det efter justitsministeriets opfattelse ikke generelt kræves, at lovforberedelsen sker i vedkommende departement. Justitsministeriet er imidlertid enig med undersøgelsesdommeren i, at arbejdsministeriet i en sag som den foreliggende, hvor der var risiko for, at man handlede uden det fornødne lovgrundlag, mere aktivt burde have sikret sig, at spørgsmålet om lovproblemet blev afklaret hurtigt.

4. At sagen herefter hverken i arbejdsministeriet eller i direktoratet reelt blev behandlet videre før efter henvendelsen fra rigsrevisionen i 1979, er efter justitsministeriets opfattelse kritisabelt og en meget beklagelig fejl. Der foreligger imidlertid ikke i sagen fuldt tilstrækkelige oplysninger om forløbet til, at der kan fastlægges et eventuelt retligt ansvar, herunder oplysninger om, hvilke ansattes handlinger eller undladelser der førte til, at sagen ikke blev behandlet i direktoratet, og at ministeriet ikke krævede svar på sin anmodning om en indstilling »snarest muligt«.

Efter oplysningerne i redegørelsen må det umiddelbart forekomme tvivlsomt, om sådanne yderligere oplysninger på nuværende tidspunkt kan tilvejebringes.